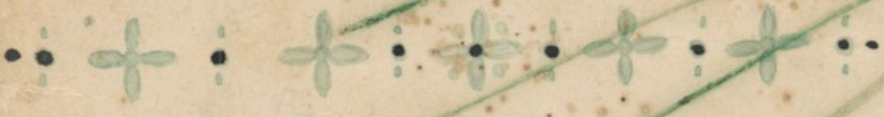

NOVO-MESTO-1938

LETNIK

Dijaška Marijska kongregacija v Novem mestu

UREDIL

CERAR: FRANC

LETNIK I in 2.

IZDALO DRUŠTVO ZARJA

V FRANCISKANSKI KONVINKTU

PISAL: Prijatelj-D. B. P.

Dijaška Marijska kongregacija v Novem mestu

Dijaška Marijanska
kongregacija
v Novem mestu

Leto 1938

I. Letnik.

Novo mesto, 15. marca

I. Številka

Prečno pot, o "Zarja" mlada!

Konvikt bil prst je do sedaj!
Lujeru dijaki so pisali.
Zeleti so si maršičaj,
najbolj, da list bi soj inali.

Le nekateri poskušali so,
da bi si ga ustanovili,
a to bilo je pretežko
in to so misel opustili.

Letos gojit so pričeli
se zanimati za to
da, ako list bi soj inali,
bi s konvikta blo lepó.

Bi so se odločili za to,
ednu bi imeli v prvi, drugo
da bo "Zarja" mlada,
nič tretji pa so odločili.

Strarjim je lepo izgela
"Zarja" je pušla na dan,
pot tojarsko je čudla,
toča čud ni bil zaman.

Prečno pot, o "Zarja" mlada!
Najvidno ti cvete v mladost!
t' to sedaj je naša nada,
da bodo obrodila sad.

Cerar Frančišek

Kaj bo doma, če zvejo da on tako zapravlja denar. S tremišo roko je dal Juretu še drugi dinar.

Če temu pozvonilo sin odnora je bilo konce. Jožek se je smil v razred, toda se tako vesel, kot po navadi.

Ko je Jožek dva dni pozneje računal iz šole, se mu je pridružil Jure. Pokazal mu je svoje peticije, ga grdo pogledal, da se je Jožek ustrazil pa mu je zagrožil: "Če mi jutri v šolo ne prineseš pet dinarjev, te nabijem in ištarim povenu, kakoti zapravljat denar." Kato je Jure nemudoma izginil.

Jožek je bil žalosten. Bal se je cigana, bal se je tudi staršev. "Kje naj naj dobim denar?" je pomišljal (Jožek.)

Drugo jutro, preden je šel v šolo, se je nalagal očeta, da mora prineseti v šolo pet dinarjev za zvezke. Če mu jih je dal. Jožek je bil vesel, ker je dobil denar, a žalosten, ker je nalagal očeta.

Prišel je v šolo in dal denar ciganu, ki se mu je nanucejal in mu pokazal svoje bele zobe. bdilej je pustil Jožka pri miru cel teden in Jožek je mislil, da je že vse poravnano.

Toda motil se je. Jure ga je od tujaj in duo pogosteje nadlegoval za denar. Sikoč ga je spremljal zopet iz šole in mu dejal, naj takoj prinese denarja. Jožek se je branil, toda cigan ^{mu je} zagrožil, da ga ob prvi priliki pretetiže. Jožek je odšel domov. Pogledal je v mizici predal in tam našel nekaj denarja. Skrivaj ga je rzel in ga uvel Juretu, ki ga je čakal na koncu vasi.

Drugi zopet mu je obljubil cigaru, da ga bo za vedno pustil pri miru, ako mu prinese petdeset dinarjev. Jožek mu je verjel in da bi se iznebil cigana, je razbil svoj hranilnik in ves denar dal Juretu. Kerož je mislil, da

Cigan Jure.

svival Cerar Frančišek.

III. 4.

Lepo je sijalo pomladansko sonce po lepi slovenski deželi. Sijalo je po poljih na pridne kmete, ki so se trudili za vrabljanje kruha, sijalo je po gozdovih, kjer se je prebujalo vse v novo naravo in življenje, sijalo je tudi v razred majhne ljudske šole v nekem kraju na Dolenjskem. Tam so sedeli učenci in pridno poslušali učiteljevo. Bili so večinoma kmetčki, le nekaj med njimi je bilo ciganskih otrok.

Pozvonil je zvonec in mladi šolarčki so se vsuli na dvorišče. Igrali so se, mefali, skakali in igrjali raznovrstne norčije, ki jih je polno mlado življenje.

Lipnikov pošek, ki je znal vedno kaj novega, je vplezal na neko drevno in skočil z najvišje veje na tla. Deja je bila precej visoka in nihče ni ni upal vpenematik pošeka. Ta je bil svojega junaštva zelo ponosen in je obljubil tistemu, ki ni upa skočiti iz veje dinar. Inel je dva dinarja, ki mu jih je dal nek gospod, ker mu je pokazal županovo hišo. Ojunačil se je deček resnih starih ter res učeno skočil z veje. Pošek mu je dal dinar.

Še to je gledal od strani cigan Jure. Ta je bil že nekaj let starejši od svojih sočencev, a je radi svoje „bitrounrosti“ in „pudnosti“ se vedno igral že dovolj raztrgane hlače v drugem razredu. Ko je videl Jure pri pošeku denar, je tudi njegova prijela želja po njem. Zato je, ko so se drugi učenci odstranili, pristopil k pošeku in mu dejal, da bo povedal očetu, kam je dal dinar, če ne da tudi njemu enega. Pošek se je prestrašil. Bal se je

se ga je s tem za vedno iznebil, padel pa je popolnoma s njegovo sklanj. Jure ga je še naprej nadlegoval za denar. Če se je Jožek branil, mu je cigaru zagrozil, da bo povedal njegovemu očetu, da mu je Jožek našel že doro sto dinarjev. Jožek se je bal očeta; pomislil je kaj bi ga oče vedel, da je on tat. Zato je našel in dal cigaru ose, kar je od njega zahteval.

Jožkovi starši so večkrat opazili, da je znanjka lo denarja in večerih kaka druga stvar in se jim je zdelo zelo čudno. Da bi Jožek kradel, jim ni niti na misel prišlo. Če bi on jemal, kar naj pa da?, so si mislili. Feudar pa je bil Jožek tako čuden. Starših je bil tako vesel in živahen, da mu ni bilo para, a redaj pa je tako otožen in bled. Kakor rečeno, Jožkovi starši so večkrat premišljevali in čudno se jim je zdelo, toda stvari niso prišli do koura.

Bilo je že v velikih počitnicah, ko je bil Jožek nekje sam doma; domači so bili na polju. Kar ne= modoma se mu prikaze Jure in zahteva denarja. Jožek ga ni imel in tudi nobene druge reči mu ni mogel dati, da bi bil cigaru več. Jure ni ho= tel oditi praznih rok in se je odpravil na polje k Jožkovim staršem, da bi zatožil Jožka. Seveda, da bi šel v resnici staršem povedat, mu še na misel ni prišlo. Fedel pa je, da bo stem postrelil Jožka. Ta se je res zbal ita čer in je poklinal cigaru naprej, nato pa odšel v skrambo in prinesel Juretu celo vinjeto gujat. Cigan ga je pohvalil in reč se mu je imejalo. Zavit je gujat pod pazduho in odšel.

Ko je drugi dan videl mater prihajajočo iz skrambe s rožami na obeh, je Jožek stekel k ulpjaku in se tam razgledal in jokal dolgo... Priletela je čebela, za njo druga in tretja in vsa= ka pustila svoje želo na Jožkovi roki. Jokajočega ga je našla mati in ga tolažila, da bodo bole= čine kmalu pounhale. Toda Jožek se ni dal so= tolažiti.....

Konec zgodbe i sterilki.

Pretepa + razredni.

(Doživljaj)

Spiral Prijatelj drago

IV. K.

Bilo je + začetku šolskega leta + prvi gimnaziji. Imeli smo francoščino. Gospod profesor je spričeval besede zadnjih lekcijskih. Med pripravami sem bil tudi jaz, toda nisem znal besed niti jih nisem razumel. Nekateri študenti doživljajo pa so se začeli mečati ter se iz mene morčevati in so mi privoščili, da sem dobil minus. Obljubil sem jim + sem, da se bom že z uprni obračunal + parzi in sicer po sistemu, ki smo ga dobro poznali pri nas na deželi z "bunko" po hitu, ali pa kamor pade.

Kmalu nato je pozvonil šolski zvonec in gospod profesor je vzel razrednice ter odšel iz razreda. Takoj so me oblegli + klopi tisti študenti, ki so se mi že med uro mečali in me začeli zopet dražiti z minusom, ki sem ga dobil pri francoščini. Tedaj pa je bilo dovolj. Pograbil sem najbližnjega za lase in ga dobro nabunkal in obrnel. Takrat pa so skočili + mene še drugi zametohovali in vsi skupaj so me obdržali prisilno, da nisem mogel več gantiti. Nekateri pa, ki so dosedaj sedeli mirno na svojih prostorih in katere je zadela pri francoščini ista "ereča" kot mene, so mi redaj, ko so videli moj položaj, privoščili na pomč. Zdravim močim se nam je kmalu poročilo, da smo jih nadobladali, in tedaj so začeli zopet gadati "bunko" po naših nazprotitih.

Nenadoma pa se je pritajal pri vratih strah dijakov, gimnazijški katehet, in ker je videl le zadnji del pretepa, + kateremu smo nadobladovali mi, neručno od francoške šole, si je za pomnil naša imena in nas je javil gospodu razredniku, ko nazadnje sem bil jaz z

nekaterimi drugimi tovariši Kaznovom v
ukorom po razpredniku, ob konferenci pa še
počasneje z opominom iz francosčine, douva pa
še stričevo šibo.

To so zimski, zimski časi.....

Spiral Prijatelj Stane

III. k.

Mrko nivo nebo se razpenja nad nami in
sonce se ne smeje več veselo. Zakrivajo ga nivi
oblaki... Zima! - Pogozdu mi več čuti veseloga
petja in pozvaku se ne spiletavajo veselo jate ma-
lih pevčkov. Prave so tudi ceste in mrzla burja
zariva in tuli okoli oglov. Zima...!

Narava je kot izumrla. Ljudna odeja pokriva
polje in gozd in pitirka na strehe hiš. Le tu
pa tam prileti na zameženo cesto črni nan in
brska po kadečih se odpadkih konja, ki je praskar
tekel po cesti, vprožen v lahke rami in žvekljajski
s kragulčki na vratu. Tam po gazi se s težavo
rine naprej turden popotnik in moti mir in
večavost zimске narave. Tu gozd? Težko me-
ženo pokrivalo tišči gole veje k tlomu in mreke
zdihujejo pod težo. Najšiji ledovi preprazajo tla
in lovec s svojim prom zarleduje uboge dolgovčike
in itis upihovih brlogov.

Le tam za vasjo na hribu vse živi ob zim-
skih popoldnevih. Otroci s sanjkami gudejo
tja in upihove veseli nasmeh da žalostni na-
ravi v zimi tudi veselo lice.

Kokan' in lisica.

Spiral Lika Gvoščji

II. k.

Ko sem bil še majhen, sem rad poslušal
deda, ki mi je pripovedoval razne pravljice in hane

Eva takta baren mi je ostala v spominu.

Kokoši so sedle na drevesi. Mimo pui-
de lirica in jim pravi: „Pridite doli, da skle-
nemo prijateljstvo! I pri in drugi mi živalmi
sem ga že sklenila.“ Eva izvedl kokoši na dre-
vesu pa zakliče: „Poglejte vse!“ Tedaj se je liri-
ca prestrašila in zbežala, ker se je zbalala prv.

Kokoši na drevesu pa so takoj vedle, da liri-
ca ni sklenila s pri prijateljstva, ker sicer nebi
zbežala. Hotela jih je le prevariti, da bi vpilete-
le doli in bi jih ona potem lahko zadavila.

Na ledu

spemil Cerar Francišek

III. 12.

Bila zima je zločesta;
mraz je stírnajst dni pútitkal,
zamrznilo je polje, cesta,
maklo je zavetja itkal.

Sendar sukrat zoblaci se,
južni veter mraz pémaga,
meg ves kmalu raztopi se,
dež zvečer mu se pomaga.

Ponoci se nebo zjasni,
Mraz je; voda na zamrzne,
Koraka stórit varno ni,
ker takoj pod čevlji zdrúne.

Téga mo se veselili
kar nas mladih je ljudi;
a stari vi so se jezili.
Za stare drsanje pač ni.

Med gótijs v šolo in nazaj
po ledu ilo je kot za stavo

po ledu što je da je kaj.
T& bilo je verelje pravo.

Et kaj bilo je go korilu
na ulici pred samostanom.
Po ledu šli smo kot go milu
drug za drugim neprestano.

A glej ga spala, golicaj
pukaje tam se na vogali,
oh, kakšna snola, prav tedi je
ko trje na ledu so ležali.

Približa jim se za korak,
da jih kajnje ne porodu,
tedaj pa se zvali na tlak,
ker mu zdrnilo je na ledu.

Poljubil mater je zemljo
še z nosom se je dotaknil,
a nas miljer ni več bilo
ko ostal je in se je odmaknil.

Spomini.

Spinal Stražnar Jože.
Stražanove črešnje. III. k.

Ko se ozrem na moja najprečnejša leta,
ko sem se krave vasel, mi nehoti stopi pred
oči dogodek, ki je bil zame zelo žalosten.

Lepega poletnega popoldneva sem z roka-
mi + žepu stopel po dvorišču ter se tu in tam
ozrl na sosedovo črešnjo, skatere se je meho-
ljab zapeljivi rad. Kato pa sem izgubil
živino na pašo. Tu je že vrtikal moj največji
prijatelj Tone, ki je vasel edino kvasco. "Tone!
Tone! pojdi k meni, ti bom nekaj povedal!"
sem ga poklical k sebi, ko je pitekkel k meni,

sem ga vprašal, če bo šel jutri z menoj na hrib po črešnje. Tone je bil takoj zadovoljen s predlogom. Ko sta se še dogovorila, kedaj in kje se jutri svideva, sta uganjala burke in morčije do poznega večera.

Drugo jutro sta že zgodaj vstala po hribu navzgor. Dospeta do črešenj, ki so stale po vrsti druga za drugo, sta splezala naraje in skatno uživala prepovedan sad, kajti črešnje so bile last slopega Stražana. Ko sta se že dobro najedla, sta mašila črešnje še s žepa.

Sredi tega tako rajnega opravila zapoje Tone: „Beživa, Stražan gre!“ Kot bi trenil je bil na tleh in jo urno pobiral po hribu navzgor. Jaz pa sem se ves prestrašen oprijel veje, da bi se spustil na tla. Toda veja je bila ruha in trkla in kmalo sem se je oprijel, se je že plemila. Padel sem ravno pred nože peklinjapajca ga Stražana, ki me je sprijel z gorjajo. „Kaj, še te črešnje mi boste požrli? Sam bom že pokazal, kavalje grde!“, je spil na vse grlo. Zolajci je nastopil zame prvi tepečni dan. Stražan je udrihal po meni z gorjajo, kot bi zblažnel in z hraven tulil od jeze. Kliral sem Toneta naj mi pomaga. To je zaleгло. Ko je Stražan opazil, da se je Tone približal, me je spustil in skočil za njim. Stežavo sem se pobral s tal ter tuleš od bolečin zmetal zmešlane črešnje iz žepov.

Po tej hudi preizkušnji sem spoznal, da mi vse moje kar vidim. Stonetom pa sta bila nekaj dni spita, ker me je dolžil, češ da sem jaz kriv tepeža, kajti tudi on mi unesel Stražanu pete in bil je dolžene upejove gorjaje.

¶ **Medeljsko popoldne.**

Bilo je poletnega medeljskega popoldneva. Mati so me poslali k litanijam, jaz pa sem

jo raje zavrnil h kovačevine, kjer smo kegljali, nekaj za denar, nekaj za zabavo. Izčeta sem imel srečo, priigral sem že pet dinarjev, zato sem se mislil skrivaj umakniti. In sem širil za oreh in jo hotel porihati, ko me zagradi za rokas Fiktor, najmočnejši kegljalca, ki pa je imel danes srečo, da je sedmo izgubil.

"Ne boš, fakal" je dejal, "sedaj ko si nas obrat, bi jo rad pa porihal. Halo kegljat, mi se še nismo naveličali!" Pa sem zopet kegljal in izgubil toliko časa, da sem izgubil ves dobiček in še svoj denar.

Da bi prignal pezo zaradi izgube, sem dejal tovarišem: "Pojdimo se na Martinov gledenjski skrivati!" Hi so bili s tem predlogom zadovoljni. Ko smo došli, kolo ho igrali smo se urno potili. Kovačev ladi in jaz sta se zarinila v sever. Kmalu nato je nad nama zasušljalo seno, znač, da je iskale bliže. Potuhnila sta se in videli ževala sago. Iz mojega skrivališča sem opazoval iskale, ki je pregledal vsak kotiček, da bi koga našel. Zdajci sem z obema rokama zatisknil usta, da ne bi na glas zasmejal. Hidel sem namreč iskale, ki se je iskaje spotaknil ob tovarišovo glavo in telebnil, kakor je bil dolg in širok, ko se je pobral ni bilo pozvočitelja. Ujegovega podra nikjer več. Murraje je zopet stikal dalje tu in tam in vsak večkrat vzkliknil: "Oha, te že imam!" Tako smo se zabavali do Ave Marije, ko se je bilo treba vrniti domov.

Ko sem prišel domov, so me mati vprašali, kod sem se potepal. Ker jim nisem odgovoril, so me prezirljivo pogledali: "Ali nisi bil pri litarinjah?" Zaintil sem na obrazu rdečico in sem odskimel. Mati so stopili v kot so palice: "Ti bou že pokazala, falot! Ali se boš naučil ubogati, ali no?" Tu začelo je padati go mami, da se je kadilo iz hlac, čeprav so bile še nose. Da pri tem potepanju ni šlo brez joka in krika, se samo so sebi razume..

Lilka iz narave.

spiral Bombek Tone.

II. K.

Prijetna dolina se razprostira pred menoj; občudujem njeno krásoto ob vzhajajočem zimskem soncu.

Trs se blešči v tisočernih in tisočernih kristalnih snežink. Med drevesjem se mi lesketa moja najstna hiša, vsa bela, odeta v zimsko naravo, vsa lepa kakor bel golobček. Za njo žubori bistri potoček, ki osvežuje vsa dolina. Njegovi valčki se igrajo v jutranjem soncu in hitijo dalje, vedno dalje.....

Na drugi strani potočka ležijo tudi še druge hiše. Za njimi pa se vidi prijeten gozdček visokih in nizkih smrek in jelk. Tudi nje poljublja zlato sonce s svojimi žarki in jih odrezuje, da ne izgubijo svojega lepega zelenila.

Na obeh straneh pa se dvigujejo griči in vrhovi, ki ostro režejo modrino neba. Njih barva se prijeto in lepo združuje z zlatim jutranjim soncem.

Ta podoba mi pride čisto v spomin, kadar občudujem naravo.

Zlato sonce, najjini obrevaj nato zemljo vedno, vedno brez konca.....

Ovea in cigari.

spiral Jerine Janez.

I. K.

Livel je kmet, ki je imel mnogo ovac. Ovece so se pasle po planinah ob rabi gozdar. Nollga dne ob sončnem zahodu pride na planino star cigari, pograbi najlepšo oveo in jo odvede v šumo. Kmet je bil zelo žalosten, ker je videl, da mu je zmanjkala najlepša ovea. Cigari pa je pobegnil z oveo k svojemu tovarišu in mu jo skrbel; da se je ovea lepo redila. Kmetu nato je bil s deželni muzej.

Cigan je gual utradeno soco na remenj, z uavnanom
da jo bo prodal in dobil zanj lepe novce. Toda ni
njegovih močrti do novcev so se pustili. Na rejnico je
bil tudi kniet, kateremu je cigan utradel soco.
Ta je svojo mao spoznal pu hitro in se prepričal, ki je
ciganu soco vzeti in mu dati nekaj namiznega
na lrbet in po zadnji plati. Cigan je bil zelo žalosten,
ker je prišel k svojim tovarnicem namisto obljublje-
nih novcev batine na krhtu.

Na železniški postaji.

opisal Joan Joan.

III. k.

Nekoga dne sem šel s prijateljem na
postajo. Ko sem prišel tja, se ni bilo nič ljudi. Ker
sva imela še dosti časa, sva si ogledovala židljene
na postaji.

Na progi je bilo nekaj železničarjev. Vsak je
je imel svoje opravilo. Trije so sestavljali vlak, eden
je marjal kolera, dva pa sta nalagala premog
na lokomotivo.

Začeli so prihajati potniki. Nekateri so bili
gospodki, drugi pa kmečki. Med njimi je bilo nekaj
tudi potujočih dijakov. Hodili so sem intja po goro-
nu in se pogovarjali.

Lokajci je zapel v pirami zvoce. To je bilo zna-
menje, da bo vlak vsak čas prišel. Tu res. Od daleč se
je začulo ropanje železniške lokomotive in čez
nekaj trenutkov je bil vlak na postaji.

Potniki, ki so se pripeljali, so hiteli iz voz, mi
pa, ki so čakali, so vdrli v vozove. Na peronu je
nastala prava gneča. Prijatelju sem še pomagal
nesti kovčeg v voz, nato pa sva se poslovila.

Kmalu se je začel vlak premikati in vedno bolj
in bolj oddaljevati. Nekaj časa sem gledal za njim,
a kmalu mi je izginil izpred oči.

Tačas se je peron že vselej izpraznil, videti je bilo
le še nekaj ljudi. A počasi so tudi ti odšli dolov...

7. uraku.

spisal Prijatelj Stane.
IV r.

Tiho se je urak razgumil...
Cerkovnik že poznanja ave,
Kmet se s polja je povrnil,
partije domov prigural je kras.

Tematni gozd že ves molči
in slavček drobni že odpel je,
le listje se na tleh tušti
in hladni veter ziblje drevo.

Tam v mlaki se je oživelo,
Ko star žabec je prizdignil krik,
staro, mlado, vse zdaj je zapelo
na čast luni rega, krik...

Klic padlih

spisal Maver Željko.
V r.

Temna, oblačna novemberška noč. Hudar
pa mi temno, saj je vsa zemlja odeta v ogeuj
pušk in topov, ki neprenehoma vršijo voje ne-
človeško delo.

Na bojišču vlada velika razburjenost, ne je pri-
pravljeno za spopad s sovražnikom. A na bliž-
njem vojaškem pokopališču vlada grobna tišina.
Le dobro uho bi slisalo pogovor treh prežeto-
daj padlih vojakov, ki so dali voje mlado življenje
je za domovino. Prvi je oče petih otrok, Drugi
je sin uboge matere, ki ji je bil edina tolažba
in podpora na stara leta, sedaj pa se ve-
dela ne bo kje počivala njegove uboge kosti.
Tretji je jodu življenja, tik pred poroko in
zakonskim stanom. Vsak od njih je imel
mnogo lepih načrtov, sedaj pa so vsi ti načrti
uničeni, uničeni za vedno. Zato ne najde

jo v pogodnem grobu pokoja. Bre jih vleče na ta svet, ki je za njim za vedno odložen. In zavest, da so za vedno ločeni od tega sveta, jim ne da miru v hladnem grobu.

Da bi se pomirili so vstali iz svojih grobov in si v bratškem pogovoru razodeli svoje želje, a miru niso našli. Šele tedaj, ko so videli, da so njihove in mnogih drugih žrtve doprinele mirnemu svetu, so tudi oni dosegli svoj mir.

Prvikrat v Zagreb.

opisal Borušek Tone

IV. K.

Bilo je lepega poletnega jutra. Izjemoma sem vstal ta dan tako zgodaj, da sem gledal poletni sončni vzhod v domaćem kraju. Fra dolina je zarijala v prvem jutranjem soncu. Krasen pogled! Kdo bi mogel opiniti lepoto tega krajca? Posod olada veselo razpoloženje, stiški skrbi za jutranjo zabašo, tise in tise rosnih kapljic se blešči in peliva v čarobnih barvah sončnih pramenov!

Končaj se je dvignilo sonce nekoliko nad obzorje, že smo se zbrali jaz in še dva prijatelja, na železniški postaji. Dogovorili smo se namreč, da naredimo skupno daljše potovanje. sestavili smo program in določili cilj: velenito Zagreb!

Spolno paró je ropihal vlak proti Ptujem, preko čil Dravo in se vil po Dravskem polju vse do Pragerškega. Krenili smo na levo, mimo Bote do letja. Oprzili smo mimo grege razvaline nekdanj mogočnega celjskega gradu, prišli v Fidani most in se odlej ozili ob stenci Savi. Zapustili smo kraj hitro Brežice in Krško in mi še bila ura deset, ko smo na veliko začudenje ugledali pred seboj visoke hiše in silno visoke dimnikle tovarne. Prispeli smo v Zagreb! Izstopili smo iz železniških vozov in prvikat stopali po zagrebskih tleh.

Prvo, kar smo doživeli, je bilo to, da nas je

takoj, ko smo stopili na asfaltno cesto, ustavil
 tražnik, peneril od nog do glave, reče: „Šta
 tražite?“ „Pa šta, misno mišta izgubili!“ smo se
 odrezali in sedli v „tramboj“, kater smo rekli temu
 vozilu. Avtomatično smo izstopili pred velikanskim
 Konjcem, ki ga jaha železni mož z metesom sproki.
 Bili smo namreč na železničevem trgu. Postalimo
 lažni. Kupili smo si buče in papiko, a kmalu smo
 jih odložili na krov, ker nam niso šle nič v dant.
 „Dali ste bili vč u Makimiru?“ nos opira nekli
 zagrebški fukolin! „Kajpada, take majmune smo
 videli, kot si ti,“ smo mu zabrusili.
 Posebno smo se čudili, kako je mogoče, da je na mestu
 tako veliko mesto. Z dirgalom smo se povzpeli na stolp
 stolne cerkve in se razgledovali na vse strani. Do koder
 ti uste oko, porod same mesto in zopet mesto.

Če, to šmečtavo velenstvo, da smo se le zdravi
 in neporoženi vrnili domov, tako smo si mislili, ko smo
 sidoma pripovedovali in obujali spomine s potovanja,
 ki je bilo do sedaj za nas najlepše, —

* * *

Za dobro voljo.

I: Ribničar Urban se je vnel vratal proti domu, ker
 je prodal vso svojo robo. Ter se je že naveličal kirlega
 mleka, katerega je dobival od Kucetic, je zavrnil + gostil-
 no, da si tam praveže dušo. Gostilni vsa sprijeli vinski bratje
 in ti so ga kmalu privedli do tega, da je zapravil ves denar. Kaj
 naj sedaj stori? Brez denarja si ni upal domov, dobiti ga
 pa tudi ni nikjer mogel. Nazadnje je sklenil, da se gre obcuti.
 Hjel je ovo in jo privezal na rejs stare greave vike nad gotokom,
 ker si je mislil, če se odveže ali utrga no, se vsaj ubil ne bo.
 Nato je napravil zanko in utaknil glavo notri. Sedaj pa se je spom-
 nil, da ne bo mogel dihati, ako si zadreque vrat, zato se je
 sknil kar za noge in se sputil nad gotok z glavom nadol. Ker
 ni mogel umreti, se je začel otizati in nazadnje se je no utrgala
 in Urban je Trbunknil + rudo. Že se je začel gotapljati, ko quitato
 nekli clovek in ga reči, nato pa ga opira, kako pla je padel + rudo. Urban
 ga odgovori: „Kaj, obcuti sem se lita, pa bise skoraj žilfenjs stalo!“

II. Ribničar je prišel v Ljubljano in je videl, ko so zidali nebotičnik. Pa je vprašal pravcu stojčega ljubljanskega purgarja: "Gospod, zakaj pa zidajo to veliko hišo." Ljubljancem, ki se je hotel iz Ribničarove malo pomučevati za mu pari, da so ta starba za Ribniške otke. Tu nato Ribničar, "saj sem si mislil, da bo za ljubljane velika pomajdara."

III. Zamirivostni iz nek delosveta.

Na Grölandiji so pisali Eklimi ggiti ribolov na linice in slone.

Čudeži se ne godijo samo v Lurde, ampak tudi v Zagrebu. Tam je neki krovski mojster namakrat pogabil, da je krov, ko se je napil sadke vinke Karljice.

† Ameriki so brezpoldni pisali strojkoti.

Na Atlantikem oceanu je zapadlo od metra dežja in divjajo velike poplave.

IV. Gost: Natakar, poglejte no tle porijo pisčama: ana kent in koja.

Natakar: No, ali bi morda radi se porje?

V. A: Že več kaj se je zgodilo?

B: Kaj pa zopet?

A: 10 000 ljudi je umrlo.

B: Kja pa?

A: Na pokopališču.

Listnica vrednistr: Vrednistr se vesu cenjenim potrudnikom, ki so pripomožli k ustanovitvi "Zarje" naj: togleje zahvaljuje in se jim tudi v pihodnje pripoča. Če bo dovolj pisepkor, bo izšla "Zarja" še dvakrat pred koncu solstnega leta, obakrat v nekoliko manjšaneu obsegu. Če pa bo pisepkor bolj malo, bo izšla druga številka "Zarje" nekako v vredini moja meseca in to zadužitot v letošnjem solstnem letu. Napravajo se vsi kouriktarji, naj sodeljujejo vsi obilnih pisepkih, saj je to kouriktariki list in vraldo bo dobil prostora, ako bo napisal kaj vrednega Torej na delo, kouriktarji!

Cenjeni bralci pa naj nam oparitijs morebitne napake in netočnosti: Popravi stran 8. vrsta 1. beri: drsali smo se, da je kaj... stran 13. vrsta 10. beri: in lahni veter ziblje dreve... stran 8. vrsta 10. beri: trije na ledu so ležali. in drugo

Uredil: Cerar Frančišek III. 7.

Pisal: Prijatelj drago. IV. 7.

Dijesta Portugalska
kongregacija
v Novem mestu

